

ת"פ 7060/11/14 - מדינת ישראל נגד טל חוחשילי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 7060-11-14 מדינת ישראל נ' בן שלווה חוחשילי

לפני	כבוד השופט ציון קאפח
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד תום קובצ'י
נגד	טל חוחשילי
נאשמת	ע"י ב"כ עו"ד אדוה וייצמן

גזר דין

הנאשמת, ילידת 1988, הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון.

ואלה עובדות כתב האישום המתוקן:

ביום 21.2.11, בסביבות השעה 10:00, נכנסה הנאשמת לחנות לממכר פאות ברחוב X בתל אביב, וביקשה מהמוכרת (להלן: "המתלוננת") לרכוש פאה.

המתלוננת הציגה בפניה פאה, ציינה את עלותה והחזירה אותה לקופסא. או אז הוציאה הנאשמת סכין מכיסה, קרבה אותה לגופה של המתלוננת ואמרה: "או שאת נותנת לי את הפאה או שאני חותך אותך". מיד לאחר מכן, גנבה את הפאה והסתלקה מהמקום.

במעשיה שדדה הנאשמת פאה בשווי של 4,000 ₪, תוך שהיא מאיימת על המתלוננת באמצעות סכין, שיש בה כדי לסכן או לפגוע במתלוננת.

על מעשיה אלה יוחסה לנאשמת עבירה של שוד מזוין, על פי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

הסדר הטיעון

עמוד 1

בתחילה לא כלל הסדר הטיעון הסכמה לעונש קונקרטי. על פי ההסדר הראשוני, הודתה הנאשמת בכתב האישום המתוקן והדין נדחה לצורך קבלת תסקיר בעניינה.

בישיבת הטיעונים לעונש הודיעו הצדדים כי נוכח הנסיבות אשר יפורטו להלן הגיעו להסכמה כי על הנאשמת יגזר עונש קונקרטי של 6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות (הכולל הפעלת מאסר על תנאי בחופף), מאסר על תנאי ופיצוי לשיקול דעת בית המשפט.

ראיות לעונש

גיליון הרשעות קודמות וגזר דין מבית המשפט השלום ברמלה ת.פ. 1734/07. כן הוגש מכתב המתלוננת.

תסקירי שירות המבחן:

מתסקיר שירות המבחן מיום 10.5.15 עולה כי בחודש ינואר 2015 עברה הנאשמת הליך רפואי מסוים שצנעת הפרט יפה לו. במפגש עמה התרשמה קצינת המבחן מקושי פיזי ונפשי בו שרויה הנאשמת עקב ביצוע ההליך. משכך, ומאחר והתקיימה רק פגישה אחת מתוך שלוש, התבקשה דחייה של 6 חודשים.

התסקיר מיום 3.9.15 סוקר את נסיבותיה האישיות של הנאשמת. טרם ההליך הרפואי.

הנאשמת מתארת את שנות ילדותה כקשות. בשל קשייה סביב נסיבות שהוליו לבצוע הפרוצדורה הרפואית. הייתה קורבן לאלימות פיזית, מילולית ואף מינית, מצד בני גילה. במסגרת הלימודית גילתה קשיי לימוד והתנהגות. סיימה 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. לא גויסה לצבא.

בהמשך הוגשה שורה של תסקירים. אין מקום להידרש לתוכנם בשל פגיעה קשה בצנעת הפרט, שאינה דרושה לגזר הדין. לזו התסקירים הינו כי עלה בידי הנאשמת להשלים הליך שיקומי ובהצלחה רבה.

אשר לעבירה הנוכחית, הנאשמת קיבלה אחריות לביצועה והסבירה התנהגותה באופן קונקרטי על רקע המצוקה הכלכלית הקשה בה הייתה נתונה משפחתה. שיתפה כי בטרם ביצוע העבירה, הייתה נתונה בסערת רגשות ובמצב נפשי לא מאוזן. הוסיפה כי לא התכוונה לפגוע במתלוננת, אותה הכירה מביקור קודם בחנות וכי הסכין נועדה לצורך הפחדה בלבד. ביטאה צער על התנהגותה ואמפטיה כלפי המתלוננת.

לטענתה, התנהגותה הנדונה היוותה את המוצא היחיד עבורה להשגת כסף מהיר למילוי צרכים בסיסיים של משפחתה ולהצלת ביתם מפני כונס נכסים.

התסקיר האחרון מיום 3.4.17 מדגיש כי חל שינוי משמעותי בנאשמת המתמידה בקשר הטיפול. ההמלצה בדבר העמדת הנאשמת במבחן לצד הפעלת המאסר המותנה בדרך של עבודות שירות, נשנתה גם בתסקיר זה.

טיעוני הצדדים לעונש

התובע ביקש לאמץ את הסדר הטיעון, תוך שהוא מפנה לכברת הדרך הארוכה, במתווה השיקומי, שעשתה הנאשמת עד כה. כן ביקש התובע לגזור על הנאשמת פיצוי משמעותי. לשם כך נדרש התובע למכתבה של המתלוננת בדבר הטראומה שפקדה אותה לאחר האירוע.

ב"כ הנאשמת עתרה אף היא לאימוץ ההסדר. אשר לפיצוי, ביקשה הסנגורית כי הפיצוי יהיה מידתי על מנת שלא להעמיד את הנאשמת במצב שאינה יכולה לעמוד בתשלום.

הנאשמת עצמה הביעה צער על אשר אירע והדגישה כי אינה בעלת דפוסים עבריינים.

דין

במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, נקבע העיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה, ומשמעותו קיום יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש הנגזר עליו. קביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה תעשה לאורן של שלוש אמות מידה: הערך החברתי הנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק).

עם זאת, קיימת מחלוקת בפסיקה האם יש לבחון **עונש מוסכם** בהתאם למתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק, תוך יישום הוראותיו, אם לאו.

ראה לעניין זה עמדת בית המשפט העליון בע"פ 3856/13 **גוני נ' מדינת ישראל** (3.2.14) מכאן, וע"פ 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9.6.16) מכאן.

בעניינינו, הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע עבירת השוד הוא הערך של שמירה על בטחונה ושלומה הגופני והנפשי של המתלוננת, בשלוות חייה כמו גם בכבודה.

הנזק יכול היה להיות חמור אילו הסלים האירוע.

לנאשמת הרשעות קודמות שהאחרונה שבהם מחודש נובמבר 2009 ועניינה תקיפה הגורמת חבלה ממש. בגין עבירה זו נדונה למאסר על תנאי. כן הורשעה בעבירת גניבה בשנת 2008. גם בגין עבירה זו נדונה למאסר על תנאי.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת לקחתי בחשבון לקולא את חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה כ- 6.5 שנים, את הרקע לביצוע העבירה מבלי להקל ראש, נסיבות חייה הקשות והמצב הכלכלי הרעוע בו שרויה משפחתה. כמו כן נלקחה בחשבון הודייתה, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי וגלומה בה אף נטילת אחריות.

מאז ביצוע העבירה הנוכחית לא שלחה הנאשמת ידה בפלילים.

עמוד 3

הגם שלא צעדתי בתוואי של תיקון 113, יש לומר כי העונש המוצע עולה בקנה אחד עם הפסיקה. בחינת הפסיקה מעלה כי קיים מנעד רחב של ענישה בתחום עבירת השוד הנובע מהנסיבות השונות ובכלל זה " **אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד...אין זהה דינה של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות**". (ראה לעניין זה ע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל).

בע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצאו טגבה** (13.8.13) נדון ערעור המדינה על גזר דין של בית המשפט המחוזי בחיפה אשר כלל רכיב של 6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן אשר ייחס לו עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 402(ב) ו-29 לחוק, **עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות** ועבירה של שידול להטרדת עד. בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה, אימץ את המתחם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי (בין 6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות לבין 50 חודשי מאסר) ונתן משקל בכורה לשיקולי השיקום.

הנה כי כן כל מקרה ונסיבותיו.

אשר לשאלת הפיצוי.

לבית המשפט נתונה סמכות מכח הוראת סעיף 77 (א) לחוק לחייב מורשע בדין בתשלום פיצוי בגין נזק או סבל שנשא בו הקורבן. בפסיקה נקבע שאין צורך להוכיח את שיעור הנזק והוא עניין להערכת בית המשפט. (ראה לעניין זה רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל** פ"ד נו 3, 418).

המתלוננת מספרת במכתבה כי לאחר אירוע השוד היא נותרה תקופה ארוכה בטרומה המלווה אותה עד היום. היא הפסיקה לקבל ולפתוח את החנות בפני גברים, היא חוששת להישאר לבד בחנות ואף אינה נשארת בחנות עד לתום שעות העבודה הקבועות. במהלך עבודתה היא חשדנית כלפי לקוחות ומשכך היא מוותרת על הכנסה ורווחים לפי שהיא פוסלת לקוחות מסוג מסוים. גם במישור החיים האישיים היא נפגעה. המתלוננת חותמת את מכתבה באמירה הבאה: **"זיכרון הסכין המוצמדת לחזי אינו נשכח ממני וגורם לי רבות לבחור להישאר בביתי ולפעמים גם על חשבון העבודה"**.

סוף דבר:

אחר כל אלה שוכנעתי כי יש לכבד את ההסדר לפי שהשיקולים אשר עמדו בבסיסו נמצאו ראויים ועניינים. ההסדר עונה על האינטרס הציבורי בשים לב לנימוקים ולנסיבות אשר פורטו לעיל (ראו לעניין זה ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו' 1, 577).

לפיכך אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות במפעל "חסד יד ביד" בדרך בית הדין 10 לוד בהיקף ובימים שנקבעו על ידי הממונה על עבודות השירות.

הנאשמת תתייצב בפני הממונה על עבודות השירות ביום 9.8.17 שעה 08:30 לשם קליטתה והצבתה.

ב. אני מפעיל מאסר על תנאי בן 4 חודשים אשר הוטל על הנאשמת בת"פ 1734/07 בית המשפט השלום ברמלה לריצוי **בחופף**.

ג. אני גוזר על הנאשמת 18 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא תעבור עבירות מסוג פשע כנגד הרכוש במשך שנתיים מהיום.

ד. אני גוזר על הנאשמת 9 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא תעבור עבירות מסוג עוון כנגד הרכוש במשך שנתיים מהיום.

ה. הנאשמת תפצה את המתלוננת בסך כולל של 15,000 ₪ אשר ישולמו ב- 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.17. הפיצוי יועבר למתלוננת על פי פרטים שימסרו למזכירות על ידי הפרקליטות.

כמומלץ על ידי שירות המבחן אני מעמיד את הנאשמת בצו מבחן לתקופה של שנה אחת מהיום. הנאשמת מוזהרת כי אם לא תעמוד בתנאי המבחן, אהיה רשאי לשוב ולהידרש לעונשה בשנית לרבות כליאתה.

העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות ושירות המבחן.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, במעמד הצדדים.